

Sygn. akt: X C 337/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, X Wydział Cywilny,

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Brzoskowska
Protokolant:	sekr. sądowy Kalina Pawełko

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko D. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. na rzecz pozwanego D. S. kwotę 1.827,40 zł. (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia siedem 40/100 złotych) tytułem kosztów procesu.

SSR Agnieszka Brzoskowska

Sygn. akt X C 337/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., wniósł o zasądzenie od pozwanego D. S. kwoty 9.900,00 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 16 kwietnia 2010 r. przez pozwanego umowy o numerze (...) z (...) Bank S. A. z siedzibą w W.. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku uregulowania zadłużenia. Wierzyciel pierwotny złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 19 października 2011 r. W dniu 20 listopada 2011 r. wystawiony został bankowy tytuł egzekucyjny, któremu postanowieniem Sądu Rejonowego w Olsztynie nadano klauzulę

wykonalności w sprawie o sygn. akt X Co 6740/11. Sprawa została przekazana do postępowania egzekucyjnego, które prowadził komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ostródzie A. K. pod sygn. akt Km 252/12. W dniu 29 czerwca 2015 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Powód podjął próby polubownego rozwiązania sporu. Kierował do pozwanego pisemne wezwania do zapłaty i próbował skontaktować się z nim telefonicznie, ale nie odniosło to skutku. Zobowiązanie strony pozwanej na dzień złożenia pozwu wynosi: 74.328,61 zł., na co składa się kwota 44.222,33 zł., stanowiąca sumę pozostałego do spłaty kapitału, kwota 22.863,82 zł. – suma odsetek umownych, naliczonych od dnia powstania zaległości w spłacie do dnia cesji, kwota 5.242,46 zł. – suma odsetek ustawowych, naliczonych od kapitału za okres od dnia cesji do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Powód wskazał, iż dochodzona niniejszym pozwem kwota roszczenia 9.900,00 zł. stanowi część pozostałego do spłaty kapitału. W ocenie powoda sytuacja pozwanego nie pozwoli na wyegzekwowanie całej należnej kwoty. (k. 5-10)

Pozwany, D. S., wniósł o oddalenie powództwa oraz domagał się zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Podkreślił, iż powód nie wykazał, aby nabył roszczenie przeciwko niemu. Z fragmentów umowy cesji, złożonych do akt, nie wynika bowiem, że jej przedmiotem była wierzytelność wobec pozwanego. Podniósł, że z tej przyczyny, a także dlatego, że w złożonej kopii umowy powód zamazał wartości wierzytelności i ceny sprzedaży, dokument ten nie stanowi niewystarczającego dowodu nabycia wierzytelności. Z dokumentów, załączonych do pozwu, nie wynika, jak została wyliczona kwota roszczenia głównego oraz kwota odsetek. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia. Podkreślił, że przedmiotowa umowa została zawarta w 2010 r., następnie doszło do jej wypowiedzenia i wystawienia (...). Zgodnie jednak ze stanowiskiem, wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 29/16, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia, spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Podkreślił, iż umowa kredytu została zawarta 16 kwietnia 2010 r. Termin wypowiedzenia upłynął w dniu 19 października 2011 r., co wynika z uzasadnienia pozwu. Powództwo zostało wytoczone w styczniu 2017 r., a więc już po upływie 3 lat od daty wypowiedzenia umowy kredytu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 kwietnia 2010 r. pozwany D. S. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę warunkową nr (...) o kredyt. Zgodnie z jej § 1, bank na wniosek kredytobiorcy miał udzielić mu kredytu w wysokości 50.239,22 zł., nie mniej niż 10.000,00 zł., którą kredytobiorca zobowiązał się spłacić wraz z odsetkami w 72 równych ratach, płatnych 12 dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach, określonych w umowie.

(dowód: umowa warunkowa o kredyt k. 17-22)

W dniu 12 września 2011 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. sporządził pismo, adresowane do D. S., w którym z powodu niedotrzymania przez niego warunków umowy oraz ze względu na utrzymujące się zaległości w spłacie zobowiązania wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę z zachowaniem 30 dni okresu wypowiedzenia. W piśmie tym bank wskazał, że zadłużenie wymagalne powstało 13 czerwca 2011 r., a jego kwota według stanu na dzień sporządzenia tegoż pisma wynosi 3.385,10 zł. plus 40,00 zł. z tytułu kosztów wysyłki.

(dowód: pismo (...) Bank S. A. z dnia 12 września 2011 r. k. 23)

W dniu 29 czerwca 2015 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. jako cedentem a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. jako cesjonariuszem została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności. Stosowanie do jej § 1, przedmiotem sprzedaży były istniejące, wymagalne oraz bezsporne wierzytelności, szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy, przysługujące cedentowi wobec dłużników. Zgodnie z § 3 umowy, cedent oświadczył, że przenosi na cesjonariusza wierzytelności, o których mowa w § 1 umowy wraz ze wszystkimi związanymi z nimi prawami, w tym roszczeniami o odsetki, pod warunkiem zapłaty

pierwszej transzy ceny na zasadach i w terminie, określonych w § 9 umowy. W załączniku nr 1 do ww. umowy wymieniono jako dłużnika D. S., numer umowy (...) oraz należność w kwocie 67.086,15 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z załącznikiem nr 1 k. 24-31)

Powód w dniu 17 listopada 2016 r. sporządził adresowane do D. S. zawiadomienie o cesji wierzytelności, wynikającej z umowy nr (...), zawartej z (...) Bank S.A. z siedzibą w W., oraz wezwanie do zapłaty kwoty 71.921,52 zł.

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 32, wezwanie do zapłaty k. 33)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie przedłożonych przez powoda dowodów. Ich prawdziwość nie była w toku postępowania kwestionowana przez pozwanego.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy sprzedaży wierzytelności, przysługującej względem pozwanego pierwotnemu wierzycielowi.

Zgodnie z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., której odpowiednikiem jest przepis art. 232 k.p.c., strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu na jego rzecz konkretnej i zindywidualizowanej wierzytelności, przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W przedmiotowej sprawie na potwierdzenie dokonania cesji powód przedłożył fragmenty umowy z dnia 29 czerwca 2015 r. oraz część tabeli z danymi pozwanego (k. 29).

Zważyć należy, iż umowa, na którą powołuje się strona powodowa, została zawarta jako umowa warunkowa. Zgodnie z jej § 3, przeniesienie wierzytelności miało nastąpić pod warunkiem zapłaty pierwszej transzy ceny na zasadach i w terminie, określonych w § 9. Tymczasem złożona przez powoda część umowy kończy się na § 4. Nie sposób w związku z tym ustalić treści § 9, a zatem warunków, od których spełnienia zależało przeniesienie wierzytelności. Powód nie dołączył również potwierdzenia zapłaty pierwszej transzy ceny. Stąd też nie sposób zweryfikować, czy cena została zapłacona i w konsekwencji, czy doszło do skutecznego przelewu wierzytelności.

W ocenie Sądu, przedłożone zawiadomienie o cesji i wezwanie do zapłaty nie dowodzą nabycia wierzytelności względem pozwanego. Powód nie przedłożył potwierdzenia ich odbioru przez pozwanego, ani nawet potwierdzenia nadania wymienionych pism. W związku z powyższym mogą one stanowić dowód jedynie tego, że pisma o takiej treści zostały rzeczywiście sporządzone.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż powód nie wykazał, aby przysługiwała mu względem strony pozwanej dochodzona wierzytelność, a w konsekwencji – że posiada on legitymację czynną w niniejszym procesie.

Powód nie odniósł się w żaden sposób do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia. W świetle twierdzeń powoda, zawartych w uzasadnieniu pozwu, oraz przepisu art. 231 k.p.c., należało zarzut ten uznać za zasadny. Wypowiedzenie umowy nastąpiło z dniem 19 października 2011 r., a pozew wniesiono w dniu 19 stycznia 2017 r. (data stempla pocztowego). Przepis art. 118 k.c. przewiduje natomiast, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bez znaczenia jest przy tym, np. to czy pierwotny wierzyciel, będący bankiem, wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i czy w oparciu o tytuł wykonawczy prowadził egzekucję przeciwko dłużnikowi – pozwanemu, tym bardziej, że stroną umowy przelewu nie był bank, a niestandardyzowany sekurytyzacyjny fundusz inwestycyjny. Cesjonariusz uzyskuje bowiem w chwili przelewu – oczywiście gdy czynność ta wywarła skutki prawne – wierzytelność w takim kształcie materialnoprawnym, w jakim przysługiwała ona cedentowi, jednakże nie może korzystać z przysługujących cedentowi indywidualnych, wyjątkowych przywilejów, dotyczących np. egzekucji wierzytelności ani z ich skutków. (tak Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 05.10.2016 r., III CZP 52/16 i powołanych w nim judykatach)

Sąd podzielił także, podnoszony przez stronę pozwaną, zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia. Zauważyć należy, że w piśmie z dnia 12 września 2011 r., adresowanym do pozwanego, pierwotny wierzyciel (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wskazał, że zadłużenie wymagalne według stanu na dzień sporządzenia tegoż pisma wynosi 3.385,10 zł., gdy tymczasem powód dochodził kwoty 9.900,00 zł., o której twierdził, że stanowi ona jedynie część pozostałej do spłaty kwoty kapitału.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany winien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które składają się: koszty przesyłki 2 x 5,20 zł., opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł. oraz kwota 1.800,00 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego – zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

Na marginesie jedynie zauważyć należy, że co prawda powód w piśmie z dnia 07 kwietnia 2017 r. oświadczył, że cofa pozew bez zrzeczenia się roszczenia, jednakże pismo to zostało nadane w dniu 12 kwietnia 2017 r. – tj. w dniu rozprawy, w wyniku której zapadł wyrok. Do tut. Sądu pismo to wpłynęło w dniu 18 kwietnia 2017 r.

SSR Agnieszka Brzoskowska